

(1648 — 1687)¹⁾ при обсадата на Виена (1683)²⁾ „Бечъ мохаребеси“, гдето и загиналъ; жена му се казвала — Лава, родена отъ село Войникъ; четвъртиятъ синъ на Нико билъ Пѣйчо войвода, който тръгналъ изъ горитѣ съ чета и ималъ двама сина, загинали неизвестно къде.

Войнишкиятъ ага Стоянъ ималъ само единъ синъ — Нико, жененъ за Лава, отъ които се родили двама сина: Вълко и Стоянъ; Вълко е билъ управителъ на мензилхането (султанската поща) и пълненъ царъ на планината около Факия. Той умрѣлъ въ 1729 година. Вълко войвода ималъ братъ Стоянъ. Стоянъ наследилъ султанскиятъ калпакъ и чантата съ знацитѣ за войнаганскитѣ права въ Факия. Той ималъ синъ Маринчо Палабуюкъ. За него Балчо Нейковъ пише въ ръкописа си: „Следъ смъртъта на Стоянъ Никовъ Бинбела, чантата и калпака съ султанскитѣ знаци били повѣрени на сина му Стоянъ, наричанъ още: Палабуюкъ Маринчо. Той билъ отъ малъкъ много лекоподвиженъ и пѣргавъ; припкалъ много. Като възмжжалъ станалъ много едѣръ, каквито били Бинбеловцитѣ, почти все едри, съ голѣми очи, вежди и мустаци, но Маринчо билъ станалъ съвсемъ едѣръ, мустакатъ и веждестъ

¹⁾ Вж. J. W. Zinkeisen, Geschichte des osmanischen Reiches in Europa, 1854, т. II, стр. 563.

²⁾ Г. Г. Димитровъ, Княжество България, ч. II. София, 1896, стр. 67.